

for de Invalider, som allerede ere. Nogen Uffterhed herfter der vistnok i saa Henseende, men idet jeg er gaaet ud fra de officielt meddeelte Lister og har i alle Tvivls-tilfælde sat de forskjellige Invalider til den højere Pension, og endda lagt ikke saa lidet til, idet jeg kunde formode, at nogle Invalider være forglemte, som senere kunde oplyses, saa tør jeg vel antage, at de Talstørrelser, som jeg nu skal nævne, noget, og ikke saa ganske lidet ville overstige de Talstørrelser, man vilde komme til, dersom man i Diebliffet sluttede af. Efter Udvalgets Scala vilde der saaledes i Alt blive uddeelt Pensioner til et Beløb af 58,000 Rbd. foruden omtrent 5000 Rbd. til Enker; efter den af mig foreslaaede Scala vilde det blive 74,400 Rbd. eller 15,600 Rbd. mere. Jeg skal med Hensyn til disse Talstørrelser for det Første minde om, hvad den ærede Ordfører igaar fuldkommen rigtigt bemærkede, at den hele Sum, der er Spørgsmaal om, ja endog den hele Sum, der efter min Scala er Spørgsmaal om, ikke er mere end hvad Krigen koster i 2 Dage, og at Invalideforsørgelsen vistnok, som det ogsaa allerede er bemærket, ligesaa vel maa regnes med til de nødvendige Krigsudgifter, som Anskaffelsen af alle mulige Krigsfornødenheder. Af disse 15,600 Rbd., som Pensionerne vilde forøges med ved at antage min Scala istedetfor Udvalgets, vilde der jo i Diebliffet kun gaae meget lidt af, da der endnu, saavidt mig bekendt, ingen, eller i alt Fald meget faa Invalider ere blevne ansatte i Embeder; men det hører jo til det, som successive vil kunne stee; og som navnlig vil stee, dersom dette kunde drage nogen Besparelse med sig for Statskassen. Jeg maa ved den samme Leilighed gjøre opmærksom paa en Conto i vort Statsbudget, som er meget mere beslægtet med den nærværende, og hvor vi virkelig i den allernærmeste Fremtid kunne gjøre Regning paa ret klæffelige Besparelser, og det er Gagerings- og Pensioneringsvæsenet. Der er nu saa høje Gager for visse Embedsmænd og saa høje Pensioner for visse Pensionister, at vi ere fuldkommen betryggede for, at de ved Afgang ville falde bort, og om vi end i det Hele taget maa betragte en Gagebesparelse eller en Pensionsbesparelse, som finder Sted

paa Grund af Dødsfald, mere som en Besparelse, der finder en tilsvarende Udgift ved en Befordring, saa gjælder det ingenlunde om de Gager eller om de Pensioner, som naaer til et aldeles overdrevent Beløb, og hvorfor der vil blive sørget ved Pensionsloven, hvordan den end vil komme til at lyde, og jeg skal, uden at gaae i nogen upassende Detail, vove her at fremsætte den bestemte Paastand, at de Besparelser, der allerede siden Invalideloven kom frem her i Thinget første Gang have fundet Sted i den Retning, beløbe sig til fleredobbelt det Beløb, der er Spørgsmaal om at lægge til ved at antage en noget rigeligere Scala, end den af mig foreslaaede.

Ottefen: Det er netop paa Grund af, at jeg er bange for, at denne Følelse, som der var Tale om, kunde faae Indflydelse paa en saadan Invalidelov, at naar den tabes, der da kunde være nogenlunde fornuftigt Hensyn taget til det, som de Mennesker udsætte sig for, der gaae i Krig, men jeg kan ikke tilstaae, at det Smukke, som den ærede næstforegaaende Taler meente, skulde gaae bort ved Udvalgets Forslag, men derimod synes det mig, at det netop bliver bibeholdt derved, at man ikke giver sig til at vurdere Lemmer for Nogensomhelst, men vil have en saadan Invalideforsørgelse, som er eens for Alle. Der er Ingen, som mere end jeg sætter Priis paa hvad Officererne maa døie i Krigen, Ingen, som mere end jeg har seet, at det kommer an paa, at disse Mennesker holde sig fremad; men disse Mennesker ere baade Embedsmænd og Krigere, og de maa derfor som Embedsmænd behandles i Pensionsloven, saaledes at de ikke skulle kunne komme til at regne sig til Skade; men ved Invalideloven synes det mig, at det er meget rigtigt, at man holder sig til det Princip, at de blive behandlede eens. Man kan dog ikke nægte, at den Karl, der staaer som Menig og ikke engang er der for at søge Levebrød, men kun alene er udcommanderet til at gaae i Døden, han giver jo dog det Samme til Priis, som Officererne gjøre, nemlig Liv og Lemmer, og det er derfor jeg synes, at det Smukke ligger i, at disse Mennesker blive behandlede eens. Men de invalide Embedsmænd maa jo have et rimeligt Krav paa ikke at lide Mangel,